

vis og søregen Valgret fremfor hans Medborgere. — Det Flertal, der er nævnt under Nr. 2, indstiller derfor, at dette Andragende henvises til Indenrigsministeriet. Udvalgets Mindretal, bestaaende af to Medlemmer, har, som Betænkningen udviser, ikke fundet Anledning til at deltage i denne Indstilling. — Seg kommer saa til Andragendet Nr. 5 fra 104 Beboere af Seils Sogn om, at der med Hensyn til Drivvaadsfiskeriet maa blive sat en Grændse for, hvor nær Land dette Fiskeri maa tillades. Med Hensyn til dette saavel som de tidligere Andragenders Indhold skal jeg henholde mig til Referaterne heraf i Betænkningen. Det er bekendt, at der hersker meget forskellige Ansuelser angaaende Lidsfeligheden af disse Drivvaad, der omtales i Andragendet, og eventuelt i det Mindste i hvilket Omfang saadanne Drivvaad bør tillades. Det er et Spørgsmaal, hvis udtømmende Behandling jo nærmest maatte gaa ind under en Fiskerilov; der maa Bestemmelserne om Drivvaad naturligt finde deres Plads, og som Thinget erindrer, var der i Samlingen 1876—77 indbragt her i Thinget af Indenrigsministeren en Lov om Ordningen af Fiskeriet. Dette Lovforslag, hvorpaa der blev nedsat et Udvalg, som jeg ogsaa havde den Ære at være Medlem af, naaede ikke til at afgive Betænkning inden Samlingens Slutning. Seg har allerede tidligere hørt Leilighed til her i Salen at nævne, at efter min Opfattelse var Naaragen til, at det ikke lykkedes at komme saavidt, den, at der var saa stor Meningsforskjel paa mange Punkter i Udvalget, at man ikke engang naaede at faae denne Meningsforskjel klaret ud fra hinanden, saa at man kunde se overalt, hvor den virkelig eksisterede og i hvilket Omfang. Saaledes som udtalt i Betænkningen, mene flere af Udvalgets Medlemmer, at hint Lovforslag ikke overalt var bygget paa saadanne Principer, som med Rette efter de for Danmarks Vedkommende stedfindende Forhold bør lægges til Grund for Lovbestemmelser om Fiskeriet. Under en anden Sags Behandling i denne Samling her i Thinget har jeg for mit Vedkommende udtalt, at Hovedprinciperne i det nævnte Lovforslag vare, saaledes som det erkjendtes af Fiskerikommissionen, paa hvis Betænkning Forslaget hovedsagelig var bygget, af hæmmende, indskrænkende og forbydende Natur. Det er paa denne Maade, at Lovforslagets Indhold karakteriseres af Fiskerikommissionen. Med disse Principer kunne, som sagt, flere af Udvalgets Medlemmer paa ingen Maade være enige. Lærtimod maa man mene, at de Principer, der skulle gaa igennem et Lovforslag om Fiskeri, maatte være af saadan Bestaaenhed, at de kunde siges at være fremmende og ophjælpende for Fiskeriet eller i det Mindste tilkjendegive sig som havende en saadan Hensigt. Der staar, at Indstillingen Nr. 3 kun er af et

Flertal, men jeg tror, at det uden Snforrekthed kunde være sagt, at Indstillingen, saaledes som den er formuleret, i Grunden kan tiltrædes af hele Udvalget. Efter min Opfattelse af den Nuance, der har været i Udvalget i saa Henseende, gaar denne egentlig kun ud paa, at Flertallet opfordrer Ministeren til at fremkomme med et Lovforslag om Fiskeri, medens Mindretallet ikke har villet deltage i en Opfordring af saa almindelig Vækkelse, skøndt det paa den anden Side tilligemed Flertallet, saaledes som ogsaa udtalt i Betænkningen, erkjender, at Fiskeriet synes i større Omfang end hidtil at maatte kunne afgive en vigtig Erhvervskilde, ligesom ogsaa, at Lovgivningens Medvirkning paa dette Omraade maa anses for ønskelig. Seg tror, at jeg ved disse Udtalelser omrent har truffet den Nuance, der er mellem de to Grupper, og at det kun er med en noget forskjellig Begrundelse, at Alle ere enige om, at Andragendet henvises til Indenrigsministeren. — Seg kommer saa endelig til Andragendet Nr. 7 fra 50 Beboere af Torslev og Lendum Sogne om Forandring i Lovgivningen angaaende Hævd paa Privatveie samt Markveie og Skolestier. Som det høie Thing vil have set, er det kun med Hensyn til et enkelt Punkt af dette Andragende, at Udvalget gjør Indstilling, nemlig forsaavidt Andragendet omhandler Vanskeligheder for Ciere af Eng, Lærve- eller Hødelodder, ved at fikke sig tilstrækkelig Afgang til disse. Efter hvad der er flere Medlemmer af Udvalget bekendt, er der ikke saa faa Steder her i Landet, hvor der findes saaledes isoleret liggende Lodder, som det er meget vanskeligt for vedkommende Ciere at fikke sig fornøden Afgang til. Forholdet er tilbels dette, at Afdgangen til disse Lodder hidtil har gaaet over Naboernes Lodder, men ikke saaledes, at der har været udlagt en bestemt Veie, men kun et Bognspor, som heller ikke bestandig har ligget paa samme Sted, idet man leilighedsvis er kjørt over Nabolodderne snart paa et, snart paa et andet Sted, fordi man har rettet sig efter den Drift, som de havde. Bliver den Del af dem besaaet med Korn, hvor Veien tidligere har været, saa kjører man ved Siden af, hvor Lodden er udlagt med Græs, og paa den Maade kan Sporet flytte sig saaledes, at det snart ligger her, snart der. Imidlertid har dette til Følge, at det bliver meget vanskeligt, naar en ny Cie til Exempel faar isjnde at bestride Retten til Afdgangen; da at godtgjøre den fornødne Ubersids Hævd. Det er i og for sig vanskeligt at føre Bevis for Ubersids Hævd; men det bliver saameget vanskeligt, naar der ikke ligger en bestemt Veie eller et andet synligt Objekt, som Grændingen og de derpaa støttede Udsagn, der skulde tjene som Bevis, kan fastne sig ved. Hvorledes disse Vanskeligheder nærmest burde søges afhjulpne, er igjen et andet Spørgsmaal, derom har Udvalget ikke troet